

Autor: Greg Johnson

*Poznámka autora: Následuje přepis mé řeči, která zazněla na čtvrtém setkání fóra Scandza v Kodani 15. září 2018. Při svém minulém vystoupení na Scandza fóru jsem hovořil o nutnosti vytvořit zvláštní etnonacionalistické poselství pro všechny bělošské skupiny, včetně třeba fandů Star Treku. Následující řádky tedy budiž jakousi epištolou určenou „Trekies“. Rád bych také poděkoval všem účastníkům i organizátorům fóra Skandza. (na videozáznam řeči se můžete podívat **zde**)*

Myšlenka dosažení utopické společnosti prostřednictvím vědeckotechnického pokroku se v této své podobě datuje až někam k zakladatelům moderní filozofie Baconovi či Descartesovi, pohrával si s ní ale už Machiavelli. Dnes si však většina lidí utváří svou představu technické utopie na základně sci-fi. S význačnou výjimkou série *Duna* Franka Herberta se v tomto žánru obvykle setkáváme se ztotožněním pokroku s politickým liberalismem a globalismem. Stačí si vybavit seriál Star Trek, v němž se liberální a multirasová Federace neustále potýká s odvěkými zly nacionalismu nebo eugeniky. Proto jistě stojí za to položit si otázku: je vůbec etnický nacionalismus – neliberální a antiglobalistický – slučitelný s technologickou utopií?

Podle mě je technický utopismus s etnickým nacionalismem nejen *slučitelný*, ale jeho antiteze v podobě *liberalismu a globalizace vlastně technický pokrok zpomalují*. *Etnostát se tak ve skutečnosti může stát ideální živnou půdou pro technologickou apoteózu člověka.*

Než se ale dostanu ke konkrétním argumentům, rád bych nejprve vysvětlil, co to vlastně technologický utopismus znamená a proč jej lidé považují za přirozený doplněk globalizace. Řecké slovo *utopia* doslova znamená *nikde* a označuje společnost, již nelze vytvořit. Vědecký a technický pokrok je však poháněn procesem *podmaňování si přírody*, tj. rozšiřování lidské moci a dosahu do takové míry, až se i utopie jeví jako cosi dosažitelného. Mezi specifitější cíle vědeckého utopismu patří skoncovat s hmotným nedostatkem, průzkum a osídlení galaxie, prodloužení lidského života a vývoj lidského druhu směrem vzhůru.

Považovat vědecko-technický pokrok za přirozeného souputníka globalizace se vlastně tak trochu nabízí: Realita je přece pouze jedna, pouze jediná tedy musí být také věda, která se ji

Dr. Greg Johnson na Skandza fóru

snaží pochopit, stejně jako technika, která jí manipuluje. Věda a technika hovoří univerzálním jazykem. Coby kumulativní a společný počin mohou těžit z příspěvků těch nejlepších mozků z celého světa. Je proto nanejvýš pochopitelné, že národní hranice jsou na cestě k technologické utopii chápány jen a pouze jako překážka a zpomalení. Rád bych předestřel hned trojí argument, proč tomu tak ve skutečnosti není.

Globalizace vs. inovace

Globalizace podle mě znamená odstraňování všech překážek stejnosti: témuž trhu, téže kultuře, téže formě vlády, témuž způsobu života – tedy tomu, co **Alexandre Kojève** souhrnně nazval „univerzálním a homogenním státem“.

Jak ale přesvědčivě ve své knize *Od nuly k jedničce* ukazuje Peter Thiel, globalizace a technologické inovace ve skutečnosti reprezentují dva velice odlišné způsoby pokroku. **Technická inovace vytváří něco nového, zatímco globalizace tyto nové věci pouze dále rozmnožuje.** Podle Thiela však globalizace bez technické inovace není dlouhodobě udržitelná. Tak například jednoduše není možné, aby Čína s Indií spotřebovávaly tolik fosilních paliv, jako vyspělé země – právě to však globalizace ve stávajícím technologickém kontextu diktuje. V kratší časové perspektivě bude takováto globalizace katastrofou pro životní prostředí. V tom delším pak uspíší příchod bodu zlomu, kdy se naše současná forma civilizace po vyčerpání zásob fosilních paliv zhroutí. Abychom tuto apokalypsu odvrátili, potřebujeme nové, zásadní inovace, zejména v energetice.

Pravděpodobně největšími technologickými inovacemi 20. století bylo rozbití atomu a dobývání vesmíru. Ani jedné z nich však nedosáhly soukromé podniky, uváděné do pohybu spotřebitelskou poptávkou globální liberálně demokratické společnosti. Stály za nimi soupeřící vlády, které spolu vedly studenou i normální válku. Nejprve Spojené státy a jejich Spojenci proti mocnostem Osy za 2. světové války, následně pak Spojené státy a kapitalistický Západ proti sovětskému bloku až do zhroutení komunismu v letech 1989–1991.

Dalo by se navíc vcelku právem tvrdit, že napětí mezi kapitalismem a komunismem začalo díky státnickému umu Richarda Nixona ztrácet na technologické dynamice. Nixon nastartoval deescalaci vztahů se Sovětským svazem sérií smluv **SALT** (*Strategic Arms Limitation Talks* – Rozhovory o omezení strategických zbraní) v roce 1969 a s Čínou při návštěvě v roce 1971, čímž značně snížil riziko, že se komunistické mocnosti spojí do jediného bloku. Oteplování vztahů ukončila až sovětská invaze do Afghánistánu v roce 1979. **Strategická obranná iniciativa** Ronalda Reagana se mohla stát impulzem k ohromným technologickým průlomům, už jen samotná hrozba však přiměla Gorbačova hledat politické řešení. Ideální situací pro technologický pokrok se tedy jeví být politická rivalita bez jasného politického řešení, jež si žádá ohromné výdaje na výzkum a vývoj pro získání technologické výhody.

Od pádu komunismu a utužení unipolárního liberálně demokratického světového řádu se však hybnou silou technologických změn stala spotřebitelská poptávka. Atomová energie nebo vysílání lidí do vesmíru tak vyšly z módy a technický pokrok

se povětšinou odehrává ve světě informačních technologií, které snad učinily některé z nás produktivnější, většině lidí ale chytré telefony jen poskytují nekonečné rozptýlení, zatímco společnost kolem nich propadá rozkladu.

Z ekologických a malthusiánských krizí, jež se hrozivě přibližují na obzoru, se však nevytweejeme. Pomoci může jedině zásadní průlom v energetické technologii. A jsou to výhradně státy, se svými masivními prostředky a schopností sjednotit společnost společným cílem, které se na tomto poli mohou pochlubit reálnými úspěchy.

Žádný z režimů účastníků velkých konfliktů, které vedly k technickému pokroku, samozřejmě nebyl striktně vzato etnonacionalistický, a to ani státy Osy. Liberální demokracii s komunismem lze pak dokonce považovat jen za soupeřící pojetí globální společnosti. I když spolu ale o nadvládu soupeří konkurenční vize globalizace, znamená to rozdělení světa na několik odlišných politických subjektů.

Pluralismus a řevnivost postrkovaly státy k největším technologickým objevům v historii. **Globalizace, pacifikace a liberalismus tento pokrok nejen že zastavily - pomáhaly také tváří tvář k potenciálním globálním katastrofám pěstovat lhostejnost.** Globální trh člověka nikdy nedovede ke hvězdám - jednoduše nás bude zasypávat rozptýleními tak dlouho, dokud se okolní civilizace nezhroutí a ze Země nezůstane nic, jen hřbitov plný ožehnutých kostí.

Inovace vs. snižování nákladů

V ekonomii lze produktivitu vyjádřit i matematicky: produkce děleno vstupní zdroje, tj. cena za kus. Produktivitu tak lze zvýšit buď zefektivněním práce, typicky technologickou inovací, nebo na druhé straně jednoduše osekáním nákladů.

Většina zisků v produktivitě dosažených ekonomickou globalizací byla docílena snižováním nákladů, především na práci. Třetí svět překypuje nekonečnými zásobami laciné pracovní síly. Globalizované hospodářství usnadňuje volný pohyb pracovní síly i kapitálu. Podniky tak mohou snížit náklady přestěhováním závodů do ciziny nebo dovozem nových zaměstnanců, kteří následně vytvoří tlak na nižší mzdy těch domácích.

Historicky fungovaly jako největší ekonomická pobídka technologické inovace vysoké náklady na pracovní sílu. Ty lze zvýšit ukončením ekonomické globalizace, zastavením imigrace a zavedením vysokých tarifů na zboží vyráběné v cizině. Ve zkratce tak potřebujeme ekonomický nacionalismus, který nás jako jediný může dovést k tzv. ekonomice po období nedostatku.

Jak vlastně takováto „ekonomika po období nedostatku“ vypadá a kudy k ní vede cesta? V první řadě přes uvědomění si, že ne se všemi formami nedostatku lze skoncovat. Jedinečných a ručně vyrobených předmětů nikdy nebude dost pro všechny. Vždy bude jen jedna *Mona Lisa*. Nedostatek lze odstranit jedině totožnými, masově vyráběnými produkty. Zadruhé se při výrobě těchto předmětů budou blížit nule jenom náklady na práci. Ekonomika

po období nedostatku tak v zásadě nastane v momentě, kdy stroje připraví o práci všechny zaměstnance podílející se na masové výrobě. Výrobní stroje, suroviny ani energie však zadarmo nebudou. Proto si lze podobný scénář představit jedině pod podmínkou pokroku v robotice i produkci energie. Asi nejlepším fiktivním příkladem světa po nedostatku je „replikátor“ ze Star Treku, který manipulací atomové struktury základní vstupů dokáže „zhmotnit“ věci z ničeho.

Dělníky, nahrazené roboty, samozřejmě nelze nechat hladovět, plody práce zadarmo totiž ještě musí někdo spotřebovat. A zatímco produkci automatizovat lze, spotřebu nikoliv. Svět, kde by mechanizace zahubila dělníky, takže by se musela zautomatizovat i spotřeba, mi zní jako velice absurdní antiutopie: jedna parta robotů by věci vyráběla, druhá je spotřebovávala, zatímco na kontech hrstky osamělých plutokratů by naskakovaly další a další nuly.

Aby ekonomika po nedostatku fungovala, musí být lidé schopni požívat její plody. Dá se to zařídit v zásadě dvěma způsoby.

Zprvė musí kapitál zisky v produktivitě sdílet se zaměstnanci, a to prostřednictvím vyšších mezd nebo zkrácení pracovní doby. A až dojde k jejich úplnému nahrazení, musejí dostat štědré penze.

Zadruhé se žádný ekonomicky systém neobejde bez prostředku směny. Za stávajících podmínek dává stát soukromým bankám do rukou schopnost vytvářet peníze a účtovat si úroky za jejich užívání. Stát také zajišťuje celou plejádu plateb jednotlivcům: sociální dávky, důchody atd. Základní nepodmíněný příjem je přímá platba, vyplácená všem občanům, ve výši dostatečné k prostému životu ve vyspělé zemi. Takovýmto příjmem by stát nejen zajistil ekonomickou likviditu, takže by každý výrobek měl svého kupce, ale současně také vyřadil ze hry dva nesmírně nákladné prostředníky: banky a byrokracii systému sociálního zabezpečení.

Jakkoliv fantaskně to snad zní, nedosažitelné to může být jen ve stávajícím globalizovaném systému, kde snižování nákladů postupně proměňuje vysoce technicky vyspělé průmyslové ekonomiky prvního světa na hospodářství připomínající primitivní plantáže ve třetím světě. Jedině ekonomický nacionalismus může stimulovat technické inovace, nezbytné pro vytvoření ekonomiky po nedostatku, a to zvýšením ceny práce: kontrolou imigrace a tarifní hradbou proti laciným výrobkům ze zahraničí.

Etnonacionalismus a věda

Zatím jsme tak dospěli k tomu, že globalizace vědecký a technický pokrok oslabuje, zatímco nacionalistická ekonomická politika a soupeření mezi státy a civilizačními bloky jej pohání kupředu. K závěru, že etnonacionalismus je obzvláště příhodný pro vědecko-technický rozvoj, však budeme muset přednést argumenty o něco konkrétnější.

Má první zní: *Žádná forma vlády nemůže být plně slučitelná s vědeckým a technickým pokrokem, pokud se opírá o dogmata, jež stojí v protikladu k faktům.* Tak může mít například fiktivní republika Oceánie pilné a inteligentní obyvatelstvo, špičkové školství, skvělou

infrastrukturu a výkonné hospodářství. Pokud však tamní státní náboženství stanovuje, že Země je placatá a nachází se ve středu vesmíru, Oceánie nás nikdy ke hvězdám nedovede.

Druhá premisa: Vytváření rasově a etnicky nejednotných společností – ať už jsou jejich režimy liberální nebo konzervativní – jsou založeny na popření politické zkušenosti i vědeckých poznatků o lidské biologické odlišnosti.

Dějiny lidských společností nabízejí dostatek důkazů, že pokusy spojit různé etnické skupiny jediným politickým systémem obvykle bývají zárukou etnického napětí a konfliktů, jimž by se jinak dalo předejít. Věda navíc naznačuje, že velká část nejdůležitějších faktorů pro vědecký a technický pokrok – tedy inteligence a kreativita – je genetická, a jejich rozdělení mezi lidskými rasami nerovnoměrné. A konečně teorie genetické podobnosti předpovídá, že geneticky nejsourodější společnosti budou také nejharmoničtější a nejspokojenější, a že s rostoucí genetickou diverzitou roste i míra sociálního konfliktu.

Popírání těchto faktů je nevědecké hned dvojnásobně – zaprvé a naprosto očividně je to neochota vidět objektivní fakta, jež jsou v rozporu s dogmatem, že rozmanitost pomáhá společnosti. Zadruhé pak společnost vybudovaná na těchto nepravdivých pilířích likviduje genetické a sociální předpoklady pokroku a inovace, např. snižováním průměrného IQ a vytvářením nových konfliktů uvnitř společnosti, což při rovnosti ostatních faktorů snižuje pravděpodobnost dosažení vědecko-technických průlomů.

Má třetí premisa: Etnonacionalismus se opírá jak o politickou tradici, tak vědecké poznatky o lidské biologické diverzitě – a nepopírá existenci žádných dalších faktů. Z toho důvodu je etnonacionalismus při rovnosti ostatních faktorů slučitelný s vědecko-technickým pokrokem lépe než rasově a etnicky nejednotné společnosti.

Jisté projekty na poli výzkumu a vývoje jsou samozřejmě natolik finančně i infrastrukturně nákladné, že se do nich reálně mohou pustit jenom velké země jako USA, Čína, Indie nebo Rusko. A přestože můžeme s jistotou říci, že všechny tyto společnosti by v oblasti výzkumu a vývoje vytěžily z vyšší rasové a kulturní stejnorodosti, i ve své současné podobě jsou schopny věcí, o nichž si malé, byť homogenní etnostáty mohou nechat jen zdát.

Kdyby tak například dvoumilionová země jako Slovinsko přijala etnonacionalismus, zřejmě by předstihla podobně velkou, ale etnicky rozmanitější zemi s podobnými zdroji investovanými do výzkumu a vývoje. Nedokázala by však kolonizovat Mars. Stejně jako se ale mohou menší země bránit těm velkým uzavíráním spojenectví, mohou také spolupracovat na vědeckých nebo technologických projektech, které by pro ně jednotlivě byly příliš náročné. Všechny aliance jsou ale jen tak silné jako jejich nejslabší příslušník. A protože nejednotnost znamená slabinu a homogenita přednost, lze opodstatněně předpokládat, že spolupráce ve výzkumu a vývoji mezi etnostáty zřejmě bude plodnější než kooperace různorodých společností.

Někdo by mohl namítnout, že etnostát lze vylepšit přijetím vybraných, vysoce inteligentních imigrantů z řad příslušníků jiných ras. Američané se však dostali na Měsíc i bez dovozených Orientálců či Indů. K tomu dnes dochází ze dvou hlavních příčin. Zaprvé se lze importem

mozků z ciziny vyhnout problémům spojeným s produkcí své vlastní inteligence, tj. dysgenickému trendu a kolapsu amerického vzdělávacího systému v oblasti vědy (STEM), jejichž příčiny hledejme především v politické korektnosti (rasová integrace, popírání biologických rozdílů v inteligenci,...). Zadruhé – zisky v produktivitě připisované rozmanitosti v technologickém prostředí mívá velmi často na svědomí obyčejné snižování nákladů. Skutečná odpověď na celou otázku ale zní, že díky internetu mohou běloši spolupracovat s nejlepšími vědci z celého světa. Kvůli tomu s nimi ale přece nemusíme žít.

Sečteno a podtrženo: Rozhodně neplatí, že technologická utopie jde ruku v ruce se zformováním globální homogenní společnosti. K největším technologickým skokům docházelo díky soupeření znepřátelených mocností. Po vzniku unipolárního světa se technický pokrok zpomalil.

Pravdivá není ani idea, že technologická utopie jde ruku v ruce s liberální demokracií. Liberalismus už od prvopočátku vystupuje proti myšlence obecného blaha ve společnosti. Jeho hlavním cílem totiž je dovolit jednotlivcům usilovat naplnění jejich osobních záměrů a ambic. Existenci obecného blaha tak popírá, případně jej označuje za nepoznatelné. Pokud už snad liberál uzná jak existenci obecného blaha, tak jeho poznatelnost, bude rozhodně tvrdit, že o něj nemůže účinně usilovat stát a dospět k němu lze jen tak, že soukromým jednotlivcům poskytneme svobodu konání – a neviditelná ruka už se postará o zbytek.

Jediné, co dokáže liberální demokraty nahnat pod společnou zástavu, je tak hrozba války. Tak se Američané dostali na Měsíc. Největší americké technologické počiny má na kontě vláda, nikoliv soukromé podnikání, a došlo k nim za studené nebo normální války, ne v časech míru. Po skončení studené války nás ale mír učinil slabými. Ameriku už dnes nelze považovat za seriózní zemi.

Řešení ovšem nespočívá v návratu do války, ale v odhození liberalismu na smetiště dějin a návratu ke klasickému pojetí obecného blaha, o nějž je možné – a nutné – usilovat a dosahovat jej i s využitím státu. Liberální demokracie může být seriózní zemí jen tehdy, pokud jí někdo jako Rusové každou minutu každého dne hrozí jaderným zničením. Normální lidé i společnosti usilují o obecné blaho, protože jakmile člověk uvěří, že něco je skutečně dobré, nepotřebuje žádné další důvody, aby se o to snažil. Pokud ale přece jen další důvody potřebujete, představte si ekologickou katastrofu a civilizační kolaps, který nás čeká, pokud se ekonomika založená na fosilních palivech bude jako vodní květ z řas stále rozrůstat až na své globální limity. To by myslím měla být dostatečná motivace k tomu se soustředit na to podstatné.

Mylná je také představa, že technologická utopie jde ruku v ruce s globálním kapitalismem. Globalizace zpomalila tempo technologické inovace, protože umožnila firmám zvyšovat zisky prostým osekáním nákladů.

A konečně je mylná i představa, že technologická utopie půjde ruku v ruce s rasově a etnický různorodými společnostmi. V tomto bodě etnonacionalismus jasně projevuje svou převahu. Diverzita vede k sociálním konfliktům a strhává zábrany proti dysgenickému vývoji. Průměrné

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

celosvětové IQ je příliš nízké, než aby dalo vzniknout technologické utopii. **Globální rasové míšení Evropany posune směrem k tomuto průměru, a s tím vyhasnou i veškeré sny o pokroku.** Etnonacionalisté jsou jako jediní odhodlaní proměnit současné dysgenické trendy v reprodukci na eugenické, a tak zajistit, aby se v každé následující generaci rodilo více géniů, včetně těch vědeckých.

Jaká společnost asi porazí nedostatek, samotnou smrt a osídlí vesmír? Společnost praktikující ekonomický nacionalismus k podpoře automatizace. Společnost homogenní, vysoce inteligentní, s nikoliv dysgenickou, ale eugenickou reprodukcí. Společnost harmonická, soudržná, jež díky vysoké míře důvěry dokáže spolupracovat na dosažení společných cílů. Illiberální společnost schopná zmobilizovat své občany a zdroje pro velké kolektivní projekty. Pokud nás liberální demokracie a globální kapitalismus vracejí do špíny a bláta, bude na etnonacionalismu, aby nás dovedl na cestu ke hvězdám.

Přepis projevu Grega Johnsona *Technological Utopianism & Ethnic Nationalism* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 17. září 2018.